

CUỘC ĐỜI VÀ CÁI ĐẸP CỦA VĂN CHƯƠNG

(Bút ký TTBG, Bài 3)

Ba ngày bắt thần đi giang hồ trong vùng núi đồi nắng cháy chang chang ở Arizona với em gái (Kiều My gọi là “*đi hành hương theo lời nguyện*”) và đưa em họ bay từ Indiana qua, quả là ba ngày kỳ diệu.

Mướn một cái RV dài 10 feet đầy đủ tiện nghi máy lạnh, TV, phòng tắm, phòng ngủ, salon, bàn ăn, nhà bếp..., tôi lo việc chi phí trọn gói, Kiều My nấu ăn, còn Cường lái xe xuyên bang không nghỉ. Chúng tôi quên hết mọi thực tế đau khổ trong từng cảnh sống riêng.

Đêm thứ nhất dừng xe ngủ lại bên ngoài một trạm xăng, bày đồ nhậu, uống bière, hát KaraOké, Cường hỏi Kiều My:

“Chị Bé có vui không?”

Kiều My đáp:

“Có. Chị thấy tức cười mà nghĩ, từ khi xa rời quê hương, đây là lần đầu mà ba đưa mình sống với nhau trên một chiếc caravan, y hệt ba đưa con nít từ ba khung trời cách biệt cùng chơi chung một trò chơi thực tế cuộc đời.”

Tôi sung sướng nhìn cái cười hiếm hoi trên mặt em gái. Tôi cũng sung sướng khi cụng ly với đứa em trai.

Tôi nói:

“Giá có tiền mà đi giang hồ hoài cũng sướng! Dem theo cây đàn và cái laptop, ban ngày đi tới đâu ghi xuống tới đó, ban đêm đến đâu thích thì ngừng lại kéo violon cho để giun nghe.”

Giọng Cường:

“Thiên hạ có tiền cũng không dám đi giang hồ vì tiếc của! Cứ ky ca ky cốp chạy theo tiền bạc, rồi chết nào có đem theo được gì.”

Tôi cười:

“Ông tỷ phú Steve Jobs bên giường hấp hối đã cất lời khuyên các người thân *‘Nếu có đủ tiền thì nên ngừng lại, tìm một niềm vui khác, đừng chạy theo tiền bạc mãi...’* Ông ấy quá dư tiền mới ngưng vì bệnh ung thư, còn mình thiếu tiền mà dám chơi tức là mình ngon hơn ông.”

Kiều My:

“Tiền đâu thể mua được tự do đích thật!”

Cường gật:

“Tự do cũng thua nếu không có cái tánh liêu lĩnh dám xài tiền!”

Đó là “lý sự cùn” của ba con người (gần như) đang lâm vào hoàn cảnh và tâm lý bế tắc. Nhưng mà thật đúng!

Đêm thứ nhất đậu xe ngủ qua đêm nơi góc tối bên ngoài một trạm xăng ở cuối miền California, sát biên giới tiểu bang Arizona, qua men bière, tôi cứ ngậy ngất nhìn ra cửa sổ con đường vắng, hình dung thật nhanh đến các quốc lộ của quê hương trong 5 năm Nước

Chạy Qua Cầu. Đã thật lâu, lâu lắm rồi mới được sống lại cảm giác lãng du ngây ngất đó.

Tôi kể:

“Năm 2013, San từ VN về thăm gia đình. Chị tổ chức một chuyến giang hồ 2 tuần suốt 14 tiểu bang trên một chiếc xe van 7 chỗ, San cầm tay lái. Chuyến đi có Cô Mạ, anh Thủy từ Bỉ qua, chị Bé từ Nam Cali lên, luôn Âu Cơ và chị. Nãy giờ, từ khi bước lên xe, chị cứ tiếc tại sao lần ấy không mượn cái RV, vừa vui vầy cả nhà, vừa không tốn tiền khách sạn mỗi đêm ở mỗi nơi dừng. Tiếc ơi là tiếc! Bây giờ đâu có tiền cỡ nào cũng không còn làm được điều ấy khi bà già đã chết và tình cảm con cái tan vỡ.”

Cứ tới mỗi trạm đổ xăng, tôi lại bảo Cường vào mua 5 đồng vé số. Tôi nói:

“Chị chưa bao giờ cầu may qua việc mua vé số, bây giờ thì mua. Vậy hãy mong cho chị trúng lô an ủi, sẽ có nhiều người được hưởng kè, nhất là chị em mình còn nhiều dịp giang hồ với nhau.”

Lòng bùi ngùi thâm nghĩ, ngày xưa đi giang hồ khó khăn mà đơn giản, ngày nay đi giang hồ đơn giản mà khó khăn. Tất cả đều chỉ phát xuất từ ý nghĩ *“Có hay Không một tâm lòng muốn thực hiện sự giang hồ VĨ niêm vui cho kẻ khác.”*

Ít ra trong chuyến đi này, kết quả tôi nhìn thấy rõ rệt là cái cười chẳng những trên mặt em gái, em trai mà còn cả trên Vân San – Ngọc Tú và nhất là trên đứa con trai rất có hiếu của Kiều

My. Một ý tưởng (tạm gọi là) liều lĩnh (hoang phí trong thời buổi đại dịch) mà đem lại nụ cười cho nhiều người, quả là không phí! “Mỗi người mỗi cảnh” (lời đùa em trai) được xóa tan hết trong chuyến đi ba ngày.

Trên xe, đưa ly bière mời Cường và Kiều My, tôi đọc lên hai câu thơ của Nguyễn Bính:

*“Hãy cứ tiêu hoang cho đến hết
Ngày mai ra sao rồi hãy hay!”*

Lạ lòng, đã rất lâu rồi không dám uống bière (sợ ngã). Và cũng lạ lòng theo ý tưởng của năm 26 tuổi không ngờ còn ẩn hiện hoài trong tâm trí qua hai câu thơ vừa nêu.

(Hết đoạn 3).

[]

Trần Thị Bông Giấy
(San Jose, thứ Tư, July 7/2021 10:17 AM)

[]